

Luces na escuridade: non estamos sós

A noite é símbolo das tebras, do descoñecido, da ausencia desa luz que non logramos atopar se non temos unha lámpada e un compañeiro de viaxe no camiño. A noite é a que envolve ao noso planeta, ferido e violentado por loitas fraticidas, por guerras que seguen organizándose pola cobiza de poder e de diñeiro. A noite é tamén a que viven millóns de persoas que xa non teñen voz para gritar contra as inxustizas e os abusos.

E nós? Como seguir crendo nese mundo renovado que non se manifesta segundo as nosas expectativas? Como recoñecer os signos do bo que hai nas relacións de cada día? Son preguntas ás que non sempre sabemos dar unha resposta, pero que nos impulsan a buscar un compañeiro de viaxe que a miúdo non vemos, a recoñecer a necesidade universal dunha espiritualidade que é propia do ser humano e que pode facerse presente se entre nós vívese o amor recíproco.

Ás veces son breves escintileos de luz, que brillan das maneiras máis inesperadas, mesmo a través das redes sociais, os que iluminan a noite. Como a historia de Chiara Badano e Sara Cornelio, dúas amigas a través do tempo.

Sara, nacida en 1998, sendo aínda case unha nena “coñece” a Chiara, falecida aos 19 anos en 1990, a través dos moitos encontros que contan a súa extraordinaria historia de vida. Descóbrea como amiga, compañeira de soños, confidente e presenza forte. Sara é unha moza que vive, canta, baila, estuda, ten amigos, crece, fascina. Ao mesmo tempo, vive a cotidianidade dunha enfermidade conxénita que —non só figuradamente— “quíttalle o alento”. Vive coa certeza de que “Todo o vence o Amor” (o tema do seu traballo final de bacharelato); vive o don dun transplante de pulmón e convértese ela mesma en don, que dará testemuño con libros, encontros en escolas, pezas musicais e curtametraxes, un blog e unha representación teatral.

Vive a súa estupenda familia, o namoramento e o amor. A súa morte en 2022, con apenas 24 anos, deixa desconcertados e máis sós a todos aqueles que a quixeron, mesmo simplemente ao atopala en Facebook.

No seu intenso paso por esta terra, Sara ten en Chiara unha amiga sempre próxima que acompaña, anima e sostén e que se “revela” nos momentos e nas ocasións máis impensables: unha amiga que sabe “estar á beira” tanto na alegría cristalina como na dor e na soidade dun hospital ou dunha unidade de coidados intensivos.

Nos últimos momentos, de soidade e debilidade, a presenza de Chiara vólvese misteriosamente silenciosa, case esquiva, pero precisamente por iso máis auténtica e destinada a ser unha amizade “para sempre”.

Chiara e Sara: únicas, como cada historia é única.